

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΦΟΡΗ

ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΑΠΟ ΤΟ 5000 Π.Χ ΜΕΧΡΙ ΤΟ 1995.ε

Ειδική αναφορά κατά την διάρκεια της προϊστορίας για τον Ξηροπόταμο δεν υπάρχει. Όμως τον 5ου αιώνα π.χ περνώντας απο την περσιή μας, ο πατέρας της ιστορίας ΗΡΟΔΟΤΟΣ αναφέρει ότι: στην παραλίμνια περιοχή της λίμνης "ΠΡΑΣΙΑΔΟΣ" (σήμερα η λίμνη δεν υπάρχει αλλά γνωρίζουμε ότι υπήρχε στην περιοχή των Φιλλίπων μέχρι των Νεροφοράκη, Μαυρολεύκη, Φωτολείβας, Ασυρνούπολη υπήρχαν λιμνιαίες κατοικίες πάνω σε κριώματα, ενώ η άρσνα υπήρχε σαν οικισμός, γύρω απο την οποία υπήρχαν μικρά πολιίσματα αγροτών, που ίσως ένα από αυτά να ήταν και ο Ξηροπόταμος με επιγραφές δεν υπάρχουν για την περίοδο αυτήν.

Ο Ιστορικός ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ ο οποίος τα τελευταία χρόνια της ζωής του, τα πέρασε ζώντας στην σημερινή Ελευθερούπολη (Πράβι) και πέθανε στην Σκοπή Υλη σ' ένα μικρό παραθαλάσιο χωριό δίπλα στην Καβάλα.

Στο Πράβι έγραψε το 9^ο και 10^ο βιβλίο του, στα οποία αναφέρει τις τελευταίες λεπτομέρειες του Πελοποννησιακού πολέμου και κάνει μια πλούσια αναφορά στον τόπο μας. Αναφέρει συγκεκριμένα ότι ένα απο τα αξιολογιότερα μαντεία της Ελλάδος, ήταν και το μαντείο του Διονύσου στο Παγγαίον. Η διαδοχή στο Μαντείο ήτανε οι Ψήσοι οι οποίοι το παραδόσανε στους θήσους και αυτοί εν συνεχεία στους απογόνους τους Σάστρες (πολλοί άνθρωποι φτωχοί και πλούσιοι περάσανε απο το μαντείο αυτό και δωρίσανε πλούσια δώρα. Μεταξύ των δωριτών ήτανε και ο Φίλιππος ο Β' και ο Μέγας Αλέξανδρος).

Μια άλλη ισχυρή ομάδα ανθρώπων εκτός απο τους Σάστρες που κατοικούσαν στην περιοχή ήτανε οι Δάτοι και επειδή ξέσπασε μεγάλη ^{Σταραχή} μεταξύ των, συμφωνήθηκε ένα χρόνο να έχουνε την υπευθυνότητα του Μαντείου οι Δάτοι και ενσ οι Σάστρες. Οι Δάτοι ήτανε όμως πολυπληθέστεροι, καταρθώσανε βιαία να εκδιώξουν τους Σάστρες απο το Μαντείο και αυτοί για λόγους ασφαλείας απομακρύνθηκαν απο την περιοχή και κατοίκησαν στην αντιπέρα άχθη της λίμνης, στους πρόποδες του Όρους "ΔΙΣΟΡΟΝ" το σημερινόν Φαλακρόν Όρος.

(Η πολιτεία πρέπει να επανεξετάση το θέμα της ονομασίας του Φαλακρού Όρους η οποία προέρχεται απο μετάφραση της Τουρκικής λέξης Μπαζ που θα πει Φαλακρόν και Ντάζ που θα πει Όρος και να αποκαταστήση την παλαιά ελληνική ονομασία.)
Εκεί στους πρόποδες έστησαν τις κτισματικές τους και κατέφυλλαν να φέρουνε απο επιδοσμές θρακικών φυλών. Επειδή όμως ήτανε λαός σκληροτάχης και σολιστο καταστημένος στην πολεμική τέχνη, κατάφεραν πάντα να υπερασπιστούν την περσιή τους, ώσπου ο βασιλεύς της Μακεδονίας "ΑΡΧΕΛΑΟΣ " εκτίσε μια σειρά φρούρια σε όλη την επικράτεια, τα επάνδρωσε με φρουρές και έτσι η συ-

χασε ο τόπος από τις επιδρομές. Ένα από τα φρούρια αυτής βρισκότε στο υψωμα ΚΟΥΖΙ δίπλα στον Ξηροπόταμο.

Με την άνοδο στο θρόνο της Μακεδονίας του Φιλίππου του β' και αργότερα του Μέγα Αλεξάνδρου και περί το 357π.χ στην Διοικητική διαίρεση της Μακεδονίας ο Ξηροπόταμος υπάγεται στην επαρχία της ΗΔΩΝΙΔΟΣ μαζί με την σημερινή Δράμα. Ενώ η περιοχή των Σερρών υπήχθη στην επαρχία της ΟΔΟΜΑΝΤΙΚΗΣ, πέρνει στην κατοχή του ο Φίλιππος το Χρυσόορυχείο του Παγγαίου και κατά άλλους και τα ορυχεία του ΔΙΣΟΡΑ (Φαλακρού) τα οποία του εξασφαλίζουν ετήσιος 1000 χρυσά τάλαντα και ιδρύει το μεγαλύτερο Ναμισματοκοπείο του κράτους στην Αμφίπολι. Οργανώνει το στρατό του με τακτικούς στρατιώτες και έτσι ο λαός αποκτά το αίσθημα της κρατικής ασφάλειας και επιδίδετε στο αναπτυξιακό του έργο. Μετανομάζει τις Κοινοὶδες σε Φιλίππους, πλήθος οικισμών πέρνουν το όνομα του Φιλίππου. Υπάρχει μικρός οικισμός δίπλα στον Ξηροπόταμο μέτο όνομα Φίλιπποι.

Ας γυρίσουμε όμως για λίγο πίσω και να δούμε τι έγινε με τους Σάοτρες αυτοί δηλαδή που κατοίκησαν στους πρόποδες του ΔΙΣΟΡΟΥ. Κατά τον θουκιδήδη, οι άνθρωποι αυτοί αποτελούντο από τρείς μεγάλες οικογένειες ήτοι τους Ρήσσους τους Βήσσους και τους Παναίους. Σήμερα στα επίσημα δηματολόγια της κοινότητας δεν υπάρχει το επίθετο Ρήσσο σε έρευνα όμως που κάναμε διαπιστώσαμε ότι το επίθετο Ρήσσοσ υπήρχε σαν αναφορά μέχρι το έτος 1929. Ενώ τα δύο άλλα επίθετα των Βήσσωσ που άλλαξε κατά ένα γράμμα από Βήσσοσ σε Βάσσοσ και των Παναίων υπάρχουνε αυθεντικά και μάλιστα αριθμούνε μια ομάδα πάνω από 400 μέλη. Μεγάλες μεταβολές των τοπωνυμιών στο χωριό έγιναν κατά την τουρκική κατοχή ήτοι από το 1382 έως το 1913 ενώ μεγάλες αλλαγές ονομάτων έγιναν από το 1853 έως το 1929 και έτσι πολλές ιστορικές αλήθειες χαθήκανε και χάναντε σε μερικά μόνο χρόνια, με συνέπεια την αλλοτρίωση. Κατά την επιστράτευση που έκανε ο Μέγας Αλέξανδρος στην Ηδωνίδα στρατεύονται και οι άνδρες του χωριού όπου με τις Μακεδονικές Φάλαγγες φθάνουν εις το Βουκουρέστη εξαναγκάζοντας τους θράκες σε πλήρη υποταγή. Αργότερα εκστρατεύουν όλοι μαζί με τους υπολοίπους Έλληνες κατά των Περσών, κυριο γνώρισμα των κατοίκων της περιοχής της Ηδωνίδας (Δράμας) ήήτανε ότι ποτε δεν συνθηκολόγησαν με τους Πέρσες η τους θράκες, αλλά μάχοντα εναντίον τους, ενώ αντιθέτος πολέμισαν πάντα στο πλευρό των Μακεδόνων, που αποτελούσαν ένα αναπόσπαστο τμήμα του στρατού αυτού. Το 280 π.χ πέρνουν από την περιοχή μας οι Γαλάται τραβώ-

ντας προς ανατολάς. Στο πέρασμα τους λεηλάτησαν τα πάντα και έκαναν φοβερές καταστροφές.

Με την κατάληψη της περιοχής αυτής απο τους Ρωμαίους η περιοχή του χωριού μας Διοικητικά υπάγεται στην ΠΡΟΒΙΝΤΣΙΑ ΡΟΜΑΝΑ και στην ειδική περιοχή της ΜΑΚΕΝΤΟΝΙΑ ΠΡΙΜΑ Α' με πρωτεύουσα την Αμφίπολη. Αυτά όλα μέχρι το 146 π.χ οπότε αρχίζει μια μεγάλη πρόοδος στο χωριό, παρά την βαρειά φορολογία των ρωμαίων ξαναεπισκευάζετε το φρούριο κατασκευάζονται γέφυρες μια απο τις οποίες υπάρχει μέχρι σήμερα και μ.χ εκχριστιανίζετε στην ανάδειξη της νέας θρησκείας χτίζει κατά την παράδοση τον ιερών ναόν της Αγίας Ειρήνης (στο χωρο περίπου όπου έκτισαν αργότερα οι Τούρκοι το Τέμενος τους) και συμβάλει τα μέγιστα στην ανέγερση της Μονής της Εικοσιφύνας στο όρος Παγγαίο. Κατά την διάρκεια της Τουρκοκρατίας κατοικείται το χωριό εκτός απο τον γηγενή πληθυσμό και με περίπου 120 οικηγένες Τούρκων εποίκων που μετέφερε η Οθωμανική αυτοκρατορία απο την περιοχή του Αφιον Καρά Χισάρ τους λεγόμενους ΓΙΟΥΡΟΥΚΟΥΣ.

Απο το 1853 και μετά χάνει και πάλι το χωριό την ησυχία του λόγω της παρενοχλήσεως των κατοίκων απο τους Βουλγάρους παρενόχληση που δέχτηκε και προγεννέστερα κατά την διάκρεια της Βυζαντινής αυτοκρατορίας απο τους Σλαύους.

Η πίεσις πέρνει μεγαλύτερη διάσταση το 1873 όταν ιδρύθηκε η Βουλγαρική εξουχία και με την ευλογία της μεγάλης πύλης της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, προσπαθούν οι Βούλγαροι να ιδρύσουν κράτος εν κράτει. Τόση είναι η πίεσις και η δυσαρέσκεια των κατοίκων που αναγκάζοντε το 1903 να ιδρυσουνε τμήμα ενοπλου Μακεδονικού αγώνα, μέλη του οποίου ήτανε πάρα πολλοι παπούδες μας για να προστατεύσουν την ορθοδοξη πατριαρχική εκκλησίαν και το σχολάρχειο Βιρσοτιάνης τα οποία ιδρύθηκαν πριν το 1900 παρόλο που ήτανε Τουρκική κατοχή. Το 1913 απομακρύνοντε οι Τούρκοι και εκτοτε το χωριο τραβά το δρόμο της προόδου και της ανάπτυξης. Το 1922 με την ανταλλαγή των πληθυσμών αντικαταστάθηκε οι εποικοι Γιουρούκοι Τούρκοι του Χωριου με Έλληνες που ηλθαν απο την Μικρά Ασία περιοχή Προύση Ανατολικής Ρωμηλίας περιοχή Μπουσφγκής και τα βόρεια παράλια της ανατολικής θράκης.

Μέχρι το 1918 ο Ξηροπόταμος είναι γνωστός με το όνομα Βήτσανη, μετά το 1918 μετονομάζετε σε Ξηροπόταμο και αποτελείτε απο τους συνοικισμούς Μοναστηράκη Βαθύλακο και Μυλοπόταμον το 1936 αποστάτε το Μοναστηράκη το έτος 1952 ο Μυλοποταμός. Δυο χρόνια αργότερα αποστάται και ο Βαθύλακος. Σήμερα ο Ξηροπόταμος με 4.500 Δημότες αποτελείται απο δύο συνοικισμούς. Τον Συνοικισμό Ξηροποτάμου και τον συνοικισμό Μεταμόρφωσης Σωτήρος. Τα

Διοικητικά όρια περιλαμβάνουν πάνω από 100,000 στρέμματα. Είναι εντεταγμένο στην ζώνη των παραμεθωρίων περιοχών. Ενώ η βιομηχανική Περιοχή Δράμας, Διοικητικά ανήκει στην Κοινότητα Ξηροποτάμου.

Τα παραπάνω στοιχεία συγκεντρώθηκαν μερίμνη του Γεωργίου Αναστασιάδη Προέδρου

Αναστασιάδης Γεώργιος